

било отворено и явно. Той цѣрилъ съ искусство-то си болни-тъ; той училъ и тѣхъ и тѣхни-тъ еродници, и доказвалъ имъ просто и ясно, че наука-та е по-силна и по-полѣзна отъ врачуваня-та и баеня-та. Сократъ наистина погина и то за туй, зашто-то народа гледалъ на него като на единъ лъжець и шарлатанинъ; а на Ипократа никой не дигналъ рѣка, зашто-то той бранилъ свои-тъ научни доказателства не само съ думи, ами и съ дѣла; той дѣйствиелно правялъ добро на народа си. За Ипократа е упазенъ единъ доста характеристически анекдотъ, изъ който се види, че тоя великъ човѣкъ не ласкаялъ никога народна-та страсть, а винаги говорилъ сѣшта-та истина. Може да е измисленъ този анекдотъ въ по-последние време, но както-да-е въ него се съгледва както характера на самага Ипократа така и отношение-то на Елинския народъ къмъ него. « Въ градъ Абдера — тѣй захвашта анекдота — живѣлъ нѣкога нѣкой си философъ на име *Демокрита*, който непрестайно се приемивалъ на глупости-тъ на еички-тъ хора изобинто, а най-много на свои-тъ съграждани. Той не вардилъ ни жреци-тъ, ни философи-тъ, най-послѣ нито себе си. Заоради негова прекаленъ смѣхъ думали му « смѣхити се философъ изъ Абдера » а жители-тъ на този градъ наричали голѣми будали. Най-сетнѣ се додѣя на почтенни-тъ Абдерчани туй непрестайно подмѣтане отъ мѣдречи-тъ и чужденци-тъ и тѣ прѣнахж слухъ, че тѣхния мѣдрецъ ушь полудялъ, и повикахж зиаменитя лѣкаръ Ипократа за да го цѣри.

« Ипократъ доде въ Абдера съ най-искренно съ-